

notariële akten gemeen zijn, de waarschuwing door de notaris bevat dat de wet straffen uitvaardigt tegen hen die zich schuldig maken aan het wegmaken of helen van voorwerpen of aan meened, geeft dat artikel niet de mogelijkheid om de in art. 792 BW bepaalde sanctie te ontlopen, wanneer de heling reeds voordien, en zonder enige spontane verklaring, aan het licht is gekomen.

B.R. en B.J. t/ B.N. e.a.

Volledige weergave: zie www.rw.be

Hof van Cassatie

2e Kamer – 29 november 2011

Voorzitter: de h. Goethals

Rapporteur: de h. Maffei

Openbaar ministerie: de h. Duinslaeger

Wegverkeer – Verboden uitrusting – Omgeplooid nummerplaat

Art. 62bis Wegverkeerswet bepaalt dat het verboden is bij zich te hebben elke uitrusting die of elk ander middel dat de vaststelling van overtredingen van deze wet en van de reglementen betreffende de politie over het wegverkeer bemoeilijkt of verhindert of automatisch werkende toestellen bedoeld in art. 62 van deze wet opspoot. Deze bepaling beoogt een allesomvattend verbod. Het plooiën van een nummerplaat, zodat een vaststelling van een verkeersovertreding wordt bemoeilijkt of verhindert, kan een middel zijn in de zin van deze bepaling.

Procureur des Konings te Dendermonde t/ S.M.M.D.V.

I. Rechtspleging voor het Hof

De cassatieberoepen zijn gericht tegen een vonnis in hoger beroep van de Correctionele Rechtbank te Dendermonde van 26 april 2011.

...

II. Beslissing van het Hof

Beoordeling

Middel van de eiser I

1. Het middel voert schending aan van onder meer art. 62bis Wegverkeerswet: het bestreden vonnis oordeelt ten onrechte dat het louter manueel omplooiën van een nummerplaat geen uitrusting of enig ander

middel is als bedoeld bij art. 62bis Wegverkeerswet waardoor de vaststelling van overtredingen van die wet bemoeilijkt of verhindert wordt, daar die wetsbepaling enkel een externe uitrusting of een extern hulpmiddel beoogt; de vermelde wetsbepaling beoogt niet alleen externe uitrustingen of middelen maar ook elk ander middel, daarin begrepen het manipuleren van de nummerplaat.

Het middel verzoekt het Hof de volgende prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen: «Schendt art. 62bis Wegverkeerswet de artikelen 10 en 11 Grondwet, in die zin geïnterpreteerd dat het enkel van toepassing is bij het gebruik van een extern hulpmiddel, doordat het een niet te verantwoorden verschil in behandeling in het leven roept tussen, enerzijds, de bestuurders die een externe uitrusting of extern hulpmiddel gebruiken om aan de gevolgen van een controle door automatisch werkende toestellen te ontsnappen, en, anderzijds, de bestuurders die een kentekenplaat manipuleren en/of plooiën, zonder gebruik van een externe uitrusting of een extern hulpmiddel, teneinde eveneens aan de gevolgen van een controle door automatisch werkende toestellen te ontsnappen?»

2. Art. 62bis Wegverkeerswet bepaalt: «Onverminderd de bepalingen van de wet van 30 juli 1979 betreffende de radiobeachting is het verboden elke uitrusting die of elk ander middel dat de vaststelling van overtredingen van deze wet en van de reglementen betreffende de politie over het wegverkeer, bemoeilijkt of verhindert of automatisch werkende toestellen bedoeld in artikel 62 opspoot, bij zich te hebben».

3. Met het verbod «elke uitrusting (...) of elk ander middel (...)» bij zich te hebben om de vaststelling van de overtredingen van de Wegverkeerswet en van de reglementen betreffende de politie over het wegverkeer te verhinderen of te bemoeilijken, beoogt art. 62bis Wegverkeerswet een allesomvattend verbod. Die wetsbepaling geeft immers geen definitie van de begrippen «elke uitrusting» en «elk ander middel», zodat die in hun gewone betekenis moeten worden verstaan, dit is al hetgeen gebruikt wordt om een doel te bereiken, hier om de vaststelling van overtredingen van de Wegverkeerswet en de reglementen betreffende de politie over het wegverkeer te verhinderen of te bemoeilijken. Het plooiën van een nummerplaat en van de beugel waarop deze bevestigd is opdat zij niet zou kunnen worden gelezen door bevoegde ambtenaren of automatisch werkende toestellen, zodat die vaststelling onmogelijk wordt, kan een dergelijk middel zijn dat de bestuurder van het voertuig waarop zij is aangebracht, bij zich heeft. Het bestreden vonnis dat anders oordeelt, is niet naar recht verantwoord.

Het middel is in zoverre gegrond.

4. Gelet op de hierna uit te spreken vernietiging, hoeft de prejudiciële vraag niet te worden gesteld.

...

NOOT – Over de omgeplooid nummerplaat: het Hof van Cassatie doet de feitenrechters plooiën...

1. Art. 62bis Wegverkeerswet bepaalt dat het, onverminderd de bepalingen van de wet van 30 juli 1979 betreffende de radioberechtiging, verboden is bij zich te hebben elke uitrusting die of elk ander middel dat de vaststelling van overtredingen op de Wegverkeerswet en van de reglementen betreffende de politie over het wegverkeer bemoeilijkt of verhindert of automatisch werkende flitstoestellen opspoort.

2. Deze wetsbepaling werd bij art. 9 van de wet van 4 augustus 1996 betreffende de erkenning en het gebruik van bemande en onbemande automatisch werkende toestellen in het wegverkeer ingevoegd, als gevolg van een amendement van volksvertegenwoordiger Ansoms (zie voor een eerste commentaar op deze bepaling: P. De Hert, «De strijd tegen verkeersovertredingen. Nut en juridische opportuniteit van de wet van 4 augustus 1996», *RW* 1997-98, 137-138).

3. In de praktijk wordt art. 62bis Wegverkeerswet voornamelijk gehanteerd om het gebruik van de zogenaamde radar detectoren te bestraffen (zie bv. Cass. 22 december 2009, *RW* 2009-10, 1601, met conclusie van eerste advocaat-generaal M. De Swaef). Deze radar detectoren hebben tot doel de bestuurder te alarmeren voor een snelheidscontrole, en aldus verhinderen zij dat er enige vaststelling van een overtreding kan worden verricht. De bestuurder zal zijn overdreven snelheid immers onmiddellijk matigen.

Het toepassingsgebied van deze bepaling is echter ruimer, aangezien het ook kan gaan om uitrustingen of middelen die geen afbreuk doen aan de vaststellingen op zich, maar die tot doel hebben de identificatie van het voertuig uit te sluiten of te bemoeilijken (P. Arnou en M. De Busscher, *Misdrijven en sancties in de Wegverkeerswet*, Antwerpen, Kluwer, 1999, nr. 137). In de praktijk gaat het dan dikwijls om sprays of chemische producten die gebruikt kunnen worden om de nummerplaat onleesbaar te maken voor de automatisch werkende toestellen.

4. Recentelijk oordeelde de Correctionele Rechtbank te Antwerpen terecht dat ook een automatische parkeerschijf, zijnde een middel dat de vaststelling van een parkeerovertreding zelf probeert te verhinderen of probeert te bemoeilijken, onder het toepassingsgebied van art. 62bis Wegverkeerswet valt (Corr. Antwerpen 28 juni 2010, *RW* 2010-11, 812, noot C. De Roy). Het feit dat de onderliggende overtreding (waarvan men de vaststelling probeert te verhinderen) al dan niet strafrechtelijk wordt

beteugeld, is hierbij irrelevant. Art. 62bis Wegverkeerswet heeft het immers enkel over «overtredingen van deze wet en van de reglementen betreffende de politie over het wegverkeer», en voegt hier niet aan toe dat het om een strafrechtsnorm dient te gaan.

5. Reeds vrij snel rees de vraag of een veroordeling op basis van art. 62bis Wegverkeerswet ook kan worden uitgesproken wanneer de bestuurder van een motorvoertuig zijn kentekenplaat (gedeeltelijk) omplooit. Hoewel de bestuurder op deze wijze onmiskenbaar de vaststelling van een verkeersovertreding bemoeilijkt of verhindert, oordeelde de rechtspraak in het verleden dat art. 62bis Wegverkeerswet hier echter niet aan de orde is (Pol. Turnhout 19 december 1997, *RW* 1998-99, 269, noot A. Vandeplass; Corr. Dendermonde 26 juni 2002, *RW* 2002-03, 468, noot P. Arnou).

6. In hun argumentatie verwezen deze feitenrechters naar onder meer de parlementaire stukken ter zake waaruit moest blijken dat de wetgever voornamelijk dacht aan overbelichtingssystemen, het storen van het radarsignaal en het gebruik van lak of andere chemische stoffen (Corr. Dendermonde 26 juni 2002, *RW* 2002-03, 469 *in fine* met de aldaar opgenomen verwijzingen; zie ook: *Bestendig Handboek Verkeer*, Mechelen, Kluwer, III.11-11). Het gebruik van een extern hulpmiddel om de vaststelling te verhinderen of te bemoeilijken, was volgens deze feitenrechters voor de toepasselijkheid van art. 62bis Wegverkeerswet dan ook essentieel. Ook Vandeplass stemde met deze zienswijze in (A. Vandeplass, «Over de nummerplaat van motorvoertuigen» (noot onder Pol. Turnhout 19 december 1997), *RW* 1998-99, 269, nr. 4, waar hij verwijst naar «allerlei technische middelen»).

7. Het hier geannoteerde cassatiearrest van 29 november 2011 nodigt evenwel de feitenrechters en de doctrine uit het geweer van schouder te verwisselen. Het Hof argumenteert op korte maar zeer duidelijke wijze dat art. 62bis Wegverkeerswet een allesomvattend verbod inhoudt. Hiervoor kan een zekere steun worden gevonden in de parlementaire voorbereidingsstukken (Verslag bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet betreffende de politie over het wegverkeer, gecoördineerd op 16 maart 1968, *Parl. St. Kamer* 1995-96, nr. 577/7, p. 14: «Er dienen dus allesomvattende verbodsbepalingen ingevoerd, die reeds bij voorbaat de creatieve geesten ontmoedigen»). Daarenboven moet aan de begrippen «uitrusting» en «middel» hun gewone en gebruikelijke betekenis worden gegeven. Het loutere omplooiën van een nummerplaat valt in die zin dan ook wel degelijk op te vatten als een middel om vaststellingen van verkeersovertredingen te bemoeilijken (zie ook eerder reeds een bedenking in die zin van P. Arnou, «Art. 62bis Wegverkeerswet en het bewerken van

de nummerplaat» (noot onder Corr. Dendermonde 26 juni 2002), *RW* 2002-03, p. 470, nrs. 9-10). Het gebruik van enig extern hulpmiddel is volgens het Hof van Cassatie derhalve niet vereist.

8. Als een gevolg van deze stellingname door het Hof van Cassatie zullen de politieambtenaren, als zij een dergelijke omgeplooide nummerplaat aantreffen, deze onmiddellijk in beslag moeten nemen, dit overeenkomstig art. 29bis, tweede lid Wegverkeerswet. Ook een latere verbeurdverklaring door de bodemrechter met het oog op latere vernietiging is ingevolge dezelfde wetsbepaling verplicht.

9. De duidelijke stelling van het Hof van Cassatie zal vooral positief worden onthaald bij het openbaar ministerie. In het verleden diende de vervolgende partij voor de beteugeling van het omplooiën van nummerplaten immers terug te grijpen naar een overtreding van art. 29, derde lid van het KB van 20 juli 2001 betreffende de inschrijving van voertuigen. Volgens deze bepaling diende de nummerplaat stevig aan het voertuig vastgemaakt te worden en te allen tijde zichtbaar, en overdag bij helder weer leesbaar te zijn op een afstand van ten minste veertig meter. Reeds vroeger werd in de doctrine terecht opgemerkt dat de toepasselijkheid van deze norm voor het openbaar ministerie een schrale troost was, aangezien de strafmaat voor deze bepaling veel lichter uitvalt dan de strafmaat die voor een overtreding van art. 62bis Wegverkeerswet is bepaald in art. 29bis Wegverkeerswet (P. Arnou, *o.c.*, *RW* 2002-03, p. 470, nr. 8). Nu vervolging mogelijk wordt op basis van art. 62bis Wegverkeerswet, zal de strafmaat in de praktijk allicht heel wat zwaarder uitvallen. Ook een onmiddellijke intrekking van het rijbewijs behoort thans in dergelijke gevallen tot de mogelijkheden (art. 55, 6° Wegverkeerswet).

10. Recentelijk werd de vervolging van omgeplooide nummerplaten op basis van het KB betreffende de inschrijving van voertuigen trouwens een tijd lang helemaal problematisch. Art. 15 van het KB van 6 november 2010 wijzigde immers het kwestieuze art. 29, en om onduidelijke redenen werd in deze bepaling niet langer gesproken over enig vereiste van zichtbaarheid of leesbaarheid van de kentekenplaat. Dit euvel werd pas bij KB van 7 maart 2012 (*BS* 20 maart 2012) verholpen. De juridische leemte die hierdoor dreigde te ontstaan op het gebied van de vervolging van omgeplooide nummerplaten, en dit voor vaststellingen tussen 15 november 2010 en 20 maart 2012, werd met het geannoteerde arrest van het Hof van Cassatie alleszins ook gedicht.

Chris De Roy
Substituut-procureur des Konings
Politieparket Antwerpen

Raad van State

5e Kamer – 31 augustus 2011

Voorzitter: de h. Andersen

Staatsraden: de hh. Lemmens (rapporteur) en Liénardy

Auditoraat: de h. Thibaut (eensluidend advies)

Advocaten: mrs. Kettels, Tulkens, Mosselmans loco Peeters, Gourdin en Tollenaere

Gerechtskosten – Rechtsplegingsvergoeding – Forfaitair bedrag – Toegang tot de rechter

De rechtsplegingsvergoeding is een forfaitaire tegemoetkoming. De beperking van het bedrag dat aan de in het gelijk gestelde partij kan worden toegekend, is precies gemotiveerd door de zorg van de wetgever om de toegang tot de rechter van de minst bemiddelde personen te vrijwaren.

P. t/ Belgische Staat, Ordre des barreaux francophones et germanophone en Orde van Vlaamse Balies

Arrest nr. 214.910

Volledige weergave: zie www.rw.be

Hof van Beroep te Brussel

8e Kamer – 18 juni 2008

Raadsheer: de h. Lybeer

Advocaten: mrs. De Meulemeester en Kamp

Arbeidsovereenkomst handelsvertegenwoordiger – Wettelijk vermoeden – Tegenbewijs – Inhoud – Elementen van de tussen partijen gesloten overeenkomst en de uitvoering ervan onverenigbaar met een arbeidsovereenkomst – Tussenpersoon die niet vrij was om haar werkzaamheden naar goeddunken te organiseren – Opleggen van werkschema's en indienen van verslagen – Precieze instructies betreffende de organisatie van het werk

Art. 4, tweede lid Arbeidsovereenkomstenwet bepaalt dat, niettegenstaande elk uitdrukkelijk beding van de overeenkomst of bij stilzwijgen ervan, de overeenkomst gesloten tussen opdrachtgever en tussenpersoon, welke ook de benaming zij, beschouwd wordt als een arbeidsovereenkomst voor handelsvertegenwoordigers, tenzij het tegendeel wordt bewezen. De wederpartij die beweert dat het gaat om een overeenkomst van zelfstandige samenwerking, moet aantonen dat de elementen van de tussen partijen gesloten overeenkomst en de

